

כָּל הָאָרֶץ יִשְׁתַּחֲוֶה לְךָ וַיִּזְמְרוּ לְךָ, וַיִּזְמְרוּ שִׁמְךָ סֵלָה:
לְכוּ וּרְאוּ מַפְעֵלֹת אֱלֹהִים לְקִים נֹרָא עַל לִילָה עַל בְּנֵי אֲדָם:
(תהילים סו ד-ה)

כמעט התרגלנו, לחיות בניסים. אי אפשר להבין את קיום עם ישראל, וזה נס. אי אפשר להבין את קיום בני התורה, וזה נס. אי אפשר להבין הרבה דברים, והתרגלנו לניסים: שמונה שנים נזרקים טילים על העיר שדרות, ומספר נפגעים מועט ב"ה. זה נס. אולם אלו ניסים כלליים, ואי אפשר להחשות לנוכח עשרות ומאות סיפורים נס פרטיים, בשבוע האחרון בלבד, מכל עיר ופינה בדרום הארץ. נשים לב אל הסיפורים:

1. היתה אזעקה, רק הספקנו לצאת מהבית לחדר מדרגות, ובדיוק פגע טיל ישירות בבית...
2. היתה אזעקה, לא הספקנו לצאת לחדר מדרגות, ובדיוק חדר טיל מהגג ישירות אל המדרגות...
3. היתה אזעקה, טסתי מהמכונית החוצה לתפוס מחסה. שניות אחרי כן פגע טיל ישיר במכונית...
4. היתה אזעקה, לא יצאתי מהמכונית כי לא היה לי לאן ללכת, טיל נפל די קרוב, והמכונית הגנה עלי
(Lire la suite) מהרסיסים...

או סיפורים כאלה:

בבאר שבע, נפל טיל ליד ביה"ח סורוקה - מיון ילדים. המיון לא נפגע, התרגלנו לנס. אך הטיל נפל במרכז מגרש החניה. בדר"כ הוא עמוס במכונית, והנה "בדיוק באותה שעה" לא היתה בו כל מכונית, כי אם שנים בקצה המרוחק ביותר... מקרה???

באשקלון, נשמעה אזעקה, ובשדרה הראשית נסעו מכונית רבות משני הצדדים, לא היה לאן ללכת, הכל עצרו וסגרו חלונות. טיל נפל "בדיוק" באמצע השדרה, ולא היו נזקים יותר מאשר הדף ורסיסים. למה לא נפל הטיל מטר ימינה או מטר שמאלה?? מקרה???

באשדוד, פגע טיל בבנין בן שמונה קומות. כל הדיירים היו בבנין, חוץ מאשר בקומה שמינית.. הטיל פגע "כמובן" רק בקומה השמינית... השכנים ירדו למטה, בכך, וכבר ספדו לאשה המתגוררת שם. והנה היא חוזרת עם סל ושואלת למה בוכים.. לפני עשר דקות היא החליטה לרדת משום מה למכולת.. כשראתה איך ניצלה החלה היא לבכות...

בנתיבות, ישנם בתי עץ ישנים. אשה אחת בודדה, ישבה כל אזעקה במטבח. אין לה לאן ללכת. באזעקה אחת היא החליטה: אולי אשב בחדר השינה. עשתה כן. שניות לאחר מכן פגע טיל בבית, הפך את כולו לע"י חרבות, ורק תקרה אחת, של חדר השינה, נשארה על ראש האשה, מגינה עליה מהרסיסים (התמונה פורסמה). ... מקרה???

באופקים, הוילה הקיצונית, מאוכלסת במשפחה חרדית ברוכת ילדים, ספגה "פגיעה ישירה", סביבה יש גדר לא גמורה, הטיל פגע בדיוק בגובה הגדר, חדר אותה מלמעלה למטה, ונבלם.. כאילו הגדר מחכה לו שם, מששת ימי בראשית.. צריך אמנם להחליף את הזכוכיות בבית, אבל כל הילדים חיים ושמחים...

תושבי הדרום אשר בעורף, מספרים על ניסים בלא סוף, אבל ברור שכאשר ישובו החיילים משדה הקרב – יספרו ניסים גדולים יותר שזכו להם. (ופשוט שכך, שהרי כפי הדיווחים – הכניסה לעזה היתה בשרשרת יד ליד, ובשירת "אנחנו מאמינים.. ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים". עד עתה נערכים מנייני תפילות בתוך העיר עזה.. ואין ספק שכאשר נשענים על אבינו שבשמים, במסירות נפש, הוא מראה ניסים

מעל הטבע).

אך אי אפשר בלי להביא סיפור אחד, לפחות. אין לנו אחריות עליו, אבל כך מסתובב:

רכב משוריין נע בתוך רחובות עזה, עם המפה המסמנת לאיזה בתים יש לפרוץ מפני שמסתתרים בהם מבוקשים. בפתח בנין אחד עמדה פתאום זקנה בדרכם, ואמרה להם "אל תכנסו לפה, כל הבית ממולכד". החיילים לא ידעו אם הבית ממולכד או שהיא מלכודת, אך החליטו: לא לוקחים סיכון, בינתיים מדלגים על הבית הזה. שעטו לרחוב הבא, לעבר הבית הבא ביעד, והנה שוב הזקנה עומדת שם, מבקשת מהם: "אל תיכנסו פה, אורבים לכם מאחור..". שוב החליטו לוותר עד לבדיקת הענין, ונסעו לרחוב נוסף, והנה שוב הזקנה שם, ומזהירה: "יש פה בור בתחילת הכביש והוא ממולכד, אל תיכנסו מהצד הזה". החיילים היו המומים, הרי הם רצים ברכב, ואיך היא מגיעה אחריהם במהירות כזו. אחד מהם התעשת, ושאל:

"מין אינזה?" ("מי את?").

"רחל אמנו", השיבה, ונעלמה מהעין.

כל מילה מיותרת.